

Dániel könyve – Ötvenhetedik szám

A Jelenések könyve prófétai titkainak feltárása: Utazás a végidőkre vonatkozó próféciaikon keresztül

Jeff Pippenger

2024-01-21

Valamennyi próféta a világ végéről szól, és minden prófécia a Jelenések könyvében található és ott végződik. A Jelenések könyvében ugyanaz a vonal folytatódik, mint Dániel könyvében, mert ugyanaz a könyv. Mindezek a prófétai alapelvek szilárdan rögzítést nyertek az előző cikkekben. A Jelenések könyvében arról kapunk tájékoztatást, hogy közvetlenül a kegyelmi idő lezárulása előtt van egy prófécia, amely le volt pecsételve, és amely felnyitattik. Ezek a cikkek azokat a prófétai elemeket tárják fel, amelyek kapcsolatban állnak a Jelenések könyvében található üzenettel, amely most nyílik meg. Az üzenet nem egyetlen prófétai igazság, és az üzenetnek minden olyan eleme, amely most nyílik meg, Jézus Krisztus kijelentésének kategóriájába tartozik.

Az üzenet közvetlenül a kegyelmi idő lezárulása előtt kerül felnyitásra, amikor az „idő közel van”. Dániel és a Jelenések könyve, összhangban a Prófétaság Lelkének írásaiból származó magyarázattal, igen pontosan szól a prófétai üzenet felnyitásával kapcsolatos folyamatról. Júda törzséből való Oroszlán az, aki véghezviszi a felnyitást, és amikor ezt megteszi, az üzenet bemutatására rendezett módszert alkalmaz. Az üzenetet az Atyától veszi át, akit úgy ábrázol a kijelentés, mint aki a Bibliát tartja, amint az hét pecsétet lepecsételve van. Júda törzséből való Oroszlán, aki egyúttal Dávid gyökere és a megöletett Bárány is, átveszi a könyvet az Atyától, és feltöri a pecsétet.

Jézus ezután átadja az üzenetet Gábrrielnek, aki más angyalokkal együtt továbbítja azt egy prófétának, aki lejegyzí az üzenetet, és elküldi azt a gyülekezeteknek. Amikor elérkezik az idő a prófétai üzenet pecsétjének feltörésére, a prófétai üzenet megnyitása egy háromlépcsős próbatételi folyamatot eredményez, amely próbára teszi a gyülekezeteken belül azokat, akik a próféta írásának célközönségét alkotják; és e gyülekezeti tagok egyéni válasza alapján meghatározzák, hogy a két csoport közül melyikbe tartoznak. Azokat, akik elfogadják a feltárt üzenet által létrejövő ismeretnövekedést, „bölcsek”-ként azonosítja, azokat pedig, akik nem fogadják el, Dániel „gonoszok”-ként, Máté pedig „balgák”-ként nevezi meg.

A végső prófétai titok feltörésével összefüggő mindeme tényezőkkel a Jelenések tizenhetedik fejezetének kilencedik verse foglalkozik, és hangsúlyozza azokat, mert azonosítja Jézus Krisztus kinyilatkoztatásának egy olyan elemét, amely próbára teszi az imádók két osztályát. Ezt azáltal teszi, hogy megjelöli: a vers figyelmeztető jelzését követő üzenetet a „bölcsek” fogják megérteni.

És itt van az értelem, amelyben bölcsesség van. A hét fej hét hegy, amelyeken az asszony ül. És hét király van: öt elesett, az egyik van, a másik még nem jött el; és amikor eljön, kevés ideig kell maradnia. És a fenevad, amely volt, és nincs, maga a nyolcadik, és a hét közül való, és a veszedelembé megy. Jelenések 17:9–11.

A „bölcsséggel bíró értelem” a „bölcsek” értelme. A „bölcsek” megértik a tudás növekedését, és azt a tudásnövekedést, amely közvetlenül a prófétai jelölő után jelenik meg, s amely egy olyan igazságot azonosít, amelyet a bölcsek megértenek, a gonoszok pedig elutasítanak, azt az igazságot jelenti, amely a bibliai prófécia királyságaival kapcsolatos, és amely a következő versekben kerül kifejtésre. Ezek a versek a bibliai prófécia királyságainak utolsó szemléltetését adják, és ami az utolsó napokban feltárul, az az, hogy ez a nyolc királyság már a bibliai prófécia királyságainak első szemléltetésében is ábrázolva volt Dániel könyve második fejezetében.

Az igazság kinyilatkoztatása fenntartja a Biblia prófeciájában szereplő királyságokról alkotott korlátozott nézetet, amely Miller egyik ékköve volt, de tízszer fényesebben ragyogott, mert sokkal több igazságot birtokol, mint amennyit a milleriták történelmük korlátozott pontján megértettek, és próbát jelképez, amint azt a „tíz” szám is kifejezi, valamint a bevezető figyelmeztetés intő jelzőfénye: „itt van az értelem, amelyben bölcsség van”, prófétailag úgy értelmezve, hogy a következő igazság próbára teszi azokat az egyházakat, amelyekhez az az üzenet küldetik, amely a kegyelemidő lezárulta közvetlen előtt felnyitattik.

A jelenések könyve tizenhetedik fejezetében János a pápai sötétség ezerkétszázhatvan esztendejének pusztájába vitetett. Ennek az időszaknak a legvégére, 1798-ba helyeztetett, ami ugyanaz a történelmi helyzet, amelybe A jelenések könyve tizenharmadik fejezetében is helyeztetett.

És megálltam a tenger fövenyén, és láttam, hogy egy fenevad jön fel a tengerből, hét feje és tíz szarva volt, és a szarvain tíz korona, a fejein pedig a káromlás neve. Jelenések 13:1.

„A tenger fövenye” 1798-at jelképezi, mert azt a történelmi nézőpontot ábrázolja, ahonnan Jánosnak a pápaságot (a tengerből feljövő fenevadat) múlt időben mutatták meg, az Egyesült Államokat pedig (a földből feljövő fenevadat) mint felemelkedőt, s végül mint sárkányként szólót a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvény idején. Ezután a földi fenevad arra kényszeríti a világot, hogy elfogadja „a fenevad képmását”, amely megszólalna, és az egész világra kiterjedően bevezetné a vasárnapi törvényhozást.

„Abban az időben, amikor a pápaságot, erejétől megfosztva, arra kényszerítették, hogy felhagyjon az üldözéssel, János egy új hatalmat látott felemelkedni, hogy a sárkány hangját visszhangozza, és továbbvigye ugyanazt a kegyetlen és káromló művet. Ezt a hatalmat, az utolsót, amely háborút visel az egyház és Isten törvénye ellen, bárányyszerű szarvakkal bíró fenevad jelképezi. Az ezt megelőző fenevadak a tengerből emelkedtek fel; ez azonban a földből jött fel, a nemzet békés felemelkedését jelképezve, amelyet szimbolizált — az Egyesült Államokat.” Signs of the Times, 1910. február 8.

János a tizenhetedik fejezetben ugyanarra a történelmi nézőpontra emeltetik, hogy megkapja a bibliai prófécia királyságainak végső bemutatását. Erről a nézőpontról állva tárulnak elé a királyságok. Először arról kap tájékoztatást, hogy a fenevad mind az egyházat, mind az államot uralja, mert nemcsak hét fejen, hanem hét hegyen is ül. A nagy paráznának ez az ülése azt azonosítja, hogy ő az, aki a fenevadat megüli, és aki a fenevadat megüli, az az, aki a fenevadat uralja.

És az asszony, akit láttál, ama nagy város, amely uralkodik a föld királyai fölött. Jelenések 17:18.

Az „uralkodik” szó azt jelenti: birtokolni és uralmat gyakorolni valami fölött. A lovas úgy uralkodik a fenevad fölött, hogy kezében tartja a gyeplőt. A pápaság hét fej fölött uralkodik, és hét hegy fölött is. Dániel könyve második fejezetében Dániel tudtára adja Nabukodonozornak, hogy ő az arany „feje”. Ézsaiás könyve hetedik fejezetében a „fej” egyúttal királyt, fővárost vagy országot is jelent.

Mert Szíria feje Damaszkusz, és Damaszkusz feje Recin; és hatvanöt esztendőn belül Efraim összetöretik, úgyhogy nép sem lesz többé. És Efraim feje Samária, és Samária feje Remália fia. Ha nem hisztek, bizony meg nem maradtok. Ézsaiás 7:7, 8.

A pápaság, amely a fenevaden ülő asszony, uralkodik a föld minden királya fölött. E királyokat „tíz királyként” ábrázolja az Írás, akik az utolsó napok sárkányi hatalmát alkotják. Ők azok a királyok, akikkel Tírusz paráznája paráználkodik. E „tíz királyt” arra kényszerítették, hogy elfogadják a pápaság tekintélyét, de e tíz király közül a legfőbb király az Egyesült Államok. Ezért az Egyesült Államokat Aháb is jelképezi, Izráel tíz északi királyságának királya. A „hét” szám a „teljességet” jelképezi, és amikor a pápaságot úgy ábrázolja az Írás, mint aki uralkodik a föld királyai fölött, akkor a tíz király fölött is uralkodik, és a hét fejen ül.

Itt van az elme, amelyben bölcsesség van, mert az utolsó napok bölcsei a „sort sorra” módszertanát alkalmazzák, és felismerik, hogy a parázna uralma alá tartozó államvezetés jelképei mind ugyanazt az igazságot azonosítják. Hét hegy fölött is uralkodik, és a milleriták a bibliai próféciában a „hegyet” egy királyság jelképének azonosították, de azt is felismerték, hogy a jelképeknek egynél több jelentésük van.

A hegyek az egyház jelképei is. A „dicsőséges szent hegy” az Írásokban Isten egyházát jelképezi.

A beszéd, amelyet Ámóc fia, Ézsaiás látott Júda és Jeruzsálem felől. És lészen az utolsó napokban, hogy az Úr házának hegye erősen fog állani a hegyek tetején, és magasabb lészen a halmoknál; és özönleni fognak hozzá minden pogányok. És eljönnek sok népek, mondván: Jertek, menjünk fel az Úr hegyére, Jákób Istenének házához, hogy megtanítson minket az ő útaira, és mi járjunk az ő ösvényein; mert Sionból jő ki a törvény, és az Úr beszéde Jeruzsálemből. Ézsaiás 2:1–3.

Az „Úr háza” az Ő egyháza, és az egy „hegy”. A nagy parázna hét hegyen ül, ezáltal azonosítva, hogy minden egyház fölött uralkodik, miként minden király fölött is uralkodik. Hatalma van a világ minden egyháza és minden állama fölött.

Az a látomás, amelyről Ézsaiás azt mondja, hogy „Júda és Jeruzsálem felől” jutott hozzá, amelyet az imént idéztünk, tovább folytatódik, és még mindig ugyanaz a szakasz a negyedik fejezetben, és Ézsaiás szerint ugyanazon a „napon” mondják az emberek: „Jertek, menjünk fel az ÚR hegyére, Jákób Istenének házához.” Ugyanabban az időszakban „hét asszony” kerül megnevezésre.

És azon a napon hét asszony ragad meg egy férfit, ezt mondván: A magunk kenyerét esszük, és a magunk ruháját viseljük; csak hadd neveztessünk a te nevedről, hogy gyalázatunk elvétessék.

Azon a napon az Úr sarjadéka ékes és dicsőséges lesz, és a föld gyümölcse kiváló és szép Izrael menekültjei számára. És leszen, hogy aki Sionban megmarad, és aki Jeruzsálemben megmaradt, szentnek neveztetik, mindenki, aki az élők közé van beírva Jeruzsálemben: amikor az Úr lemossa Sion leányainak szennyét, és megtisztítja Jeruzsálem vérét annak közepéből az ítélet lelkével és a tűz lelkével. És az Úr teremt a Sion hegyének minden lakóhelye fölé és gyülekezetei fölé nappal felhőt és füstöt, éjjel pedig lángoló tűz fényességének ragyogását; mert az egész dicsőség fölött oltalom lesz. És sátor lesz árnyékul nappal a hőség ellen, menedékül és rejtekhelyül a zivatar és az eső ellen. Ézsaiás 4:1–6.

Az a „nap”, amely Ézsaiás látomásának tárgya, a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében szereplő nagy földrengés „órája”. A bölcsek, akik elfogadták az intést, hogy a 2020. július 18-i csalódástól „térjenek vissza”, és eleget tettek a 3Mózes huszonhatodik fejezetében foglalt követelményeknek, s akiket Ezékiel első próféciája egybegyűjtött, elpecsételtetnek, amikor elfogadják Ezékiel második üzenetét az iszlám négy szeléről. Ezt követően zászlóként emeltetnek fel a mennybe, és Isten többi gyermekei Babilonban kezdenek felelni a Babilonból való kijövetel hívására, amely a földrengéskor kezdődik, vagyis a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvénynél. Isten másik nyája meghallja a Babilonból való kijövetel üzenetét, és ezt hirdeti: „Jertek, menjünk fel az Úr hegyére, Jákób Istenének házához.”

Abban az „órában” a nagy parázna elkezd énekelni dalait, és paráználkodni a föld királyaival. Akik nincsenek beírva a Bárány életkönyvébe, követik a paráznát, és egyházaik az ő hatalma alá kerülnek. Ezeket az egyházakat Ézsaiás „hét asszonyként” ábrázolja. Ez a „hét asszony” az a „hét hegy”, amely fölött a pápaság uralkodni fog, miközben az Egyesült Államok az egész világot arra kényszeríti, hogy felállítsa a fenevad képét, amely egyaránt szólni fog, és azt is előidézi, hogy mindenki megkapja a pápai hatalom bélyegét.

Az a „hét asszony egy férfiba kapaszkodik”, és az a „férfi” az a „férfi”, akit Pál „a bűn emberének” nevez. Abban a próbatételi időszakban azok, akik „Jeruzsálemben maradnak, szentnek neveztetnek, mindaz, aki az élők közé van beírva Jeruzsálemben.” Isten népe azok ebben az időszakban, akiknek neve be van írva az élet könyvébe, a Bárány könyvébe, aki megöletett e világ alapjának felvettetése óta. A másik csoport pedig, akik a „bűn emberébe” kapaszkodnak, azok a Jelenések könyve tizenharmadik fejezetében szereplők, akik imádják a bűn emberét.

És imádni fogja őt a föld minden lakója, akiknek neve nincs beírva a megöletett Báránynak az élet könyvébe a világ alapítása óta. Ha valakinek van füle, hallja meg. Jelenések 13:8, 9.

A nagy földrengés „órája”, amely a vasárnaptörvény válsága, a vizsgálati ítélet lezárása, és az ítélet azon alapul, hogy neved megtaláltatik-e vagy sem az élet könyvébe beírva; így abban az időben az a két osztály, amelyet az élet könyvéhez való viszony képvisel, magukat az ítélet legvégső jeleneit azonosítja. Akik megragadják a „bűn emberét”, kijelentik, hogy „saját kenyerünket esszük, és saját ruhánkat viseljük”, de legfőbb vágyuk az, hogy „a te nevedről neveztesseünk”.

Megtartják saját hitvallási tanításukat (a saját kenyerüket eszik), és megtartják felekezeti vallásvallásukat (a saját ruházatukat), de elfogadják a „bűn emberének” nevét. A „bűn emberének” neve „katolikus”, ami azt jelenti: „egyetemes”. Akik megragadják a „bűn emberét”, az „egyetemes

egyház” részévé kívánnak válni, amely a katolikus egyház. Ezt a kapcsolatot azért kívánják, hogy „el vegye” az ő „gyalázatukat”.

A „gyalázat” a fenevad két jelentős elemét érinti, amely az utolsó napokban uralkodik az összes egyház és az összes nemzet felett. A Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében szereplő „nagy földindulás órájában” „hamar eljő a harmadik jaj”. A „harmadik jaj” az iszlám. A Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében szereplő „nagy földindulás órájában” megszólal a Hetedik Trombitaszó. A Hetedik Trombitaszó az iszlám. Az iszlám a „nagy földindulás órájában” sújt le, mert a Trombitaszók mindazok a prófétai eszközök, amelyeket Isten az egész világtörténelem során a kikényszerített vasárnapimádat feletti ítéletben alkalmazott.

Amikor az Egyesült Államok „nemzeti romlása” bekövetkezik a hamarosan eljövendő vasárnapi törvény által, „a nemzetek megharagszanak”. A bibliai próféciaiban az iszlám az, amely haragra indítja a nemzeteket, amint azt az iszlámra való első utalás jelképezi Mózes első könyvében.

Az Úr angyala pedig ezt mondta neki: Íme, terhes vagy, és fiút szülsz, és Izmaelnek nevezed őt; mert meghallotta az Úr a te nyomorúságodat. És ő olyan lesz, mint a vadember; keze minden ember ellen lesz, és minden ember keze őellene; és minden ő atyjafia színe előtt lakik majd. 1Mózes 16:11–12.

Az utolsó napok „gyalázata” az iszlám vallás. A föld egyházai és nemzetei az Egyesült Nemzetek által képviselt Új Világrend fennhatósága alá kerülnek, amely fölött a katolikus egyház uralkodik. A pápa ráül az egyvilágrendszerre, miként Konstantin a pápaságnak adta székhelyét Kr. u. 330-ban. A nemzetek arra a következtetésre jutnak majd, hogy az iszlám által az emberiség ellen indított hadviseléssel szembeni fellépésük csak egyesített erőfeszítéssel valósítható meg, ami megköveteli valamely erkölcsi tekintélynek való alávetettséget, s az Egyesült Államok ragaszkodni fog ahhoz, hogy ez a római egyház legyen. Miként Justinianus Kr. u. 533-ban nagy hatalmat adott a katolikus egyháznak, úgy a történelem megismétlődik. Az Egyesült Államok katonai ereje által fogja kényszeríteni a világot az engedelmességre, éppen úgy, ahogyan Klodvig tette ezt a katolikus egyház érdekében Kr. u. 496-ban. A Jelenések tizenharmadik fejezete második versének története megismétlődik.

És a fenevad, amelyet láttam, hasonló volt a párdúchoz, és a lábai olyanok voltak, mint a medve lábai, a szája pedig olyan, mint az oroszlán szája; és a sárkány neki adta az erejét, az ő székét és nagy hatalmát. Jelenések 13:2.

Amint a képmást felállítják, a föld királyai, akiket az iszlám támadásai haragra gerjesztettek, fel fogják ismerni, hogy az iszlám elleni egyetemes „gyalázat”, amelyet a fenevad világszintű képmásának létrehozására használtak fel, nem az a „gyalázat” volt, amely valójában a „bűn emberét” (Jézabelt) foglalkoztatta. Túl későn fogja megtudni a világ, hogy Jézabelt egyáltalán nem érdekli az iszlám, hanem szíve arra vágyik, hogy megölje Illést, miként Heródiás megölte Keresztelő Jánost.

A „bölcsséggel bíró értelem” a „bölcsek értelme”, és a „bölcsek” azok, akik megértik az „ismeret gyarapodását”, amely akkor következik be, amikor Júda törzsének Oroszlánja, közvetlenül a

kegyelmi idő lezárulta előtt, feltöri Jézus Krisztus Jelenése pecsétjét.

És monda nékem: Ne pecsételd be e könyv prófeciájának beszédeit, mert az idő közel van. Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és aki fertelmes, legyen fertelmes ezután is; és aki igaz, legyen igaz ezután is; és aki szent, szenteltessék meg ezután is. Jelenések 22:10, 11.

„A hét fej hét hegy, amelyeken az asszony ül”, azt az igazságot jelképezi, hogy a pápaság mind az egyház, mind az állam felett uralkodni fog. A jelképeknek egynél több jelentésük van, és a jelképeket annak az ígérésnek a szövegösszefüggése alapján kell meghatározni és megérteni, amelyben megjelennek. Felmerül az az érv, hogy az ígevers azonosítja, hogy a fejek a hegyek, tehát mi indokolná a fejek (államvezetés) és a hegyek (egyházi vezetés) közötti különbségtétel megállapítását? E különbségtétel Dániel könyvének hetedik és nyolcadik fejezetében nyer megalapozást. A hetedik fejezetben mind a pogány Róma, mind a pápai Róma „különbözőként” van azonosítva az őket megelőző vadállatoktól.

Amikor a hetedik fejezetet a nyolcadik fejezetre vetítjük rá (sorról sorra), a nyolcadik fejezetben Róma kis szarvát találjuk, amely férfi és asszony, férfi és asszony között ingadozik. Egy szimbólum (a kis szarv), amely két hatalmat jelképez. Azokban a fejezetekben a szarv egy királyság, és egy királyság egyben fej is. A nyolcadik fejezetben a kis szarv két királyságot képvisel, a bibliai prófécia negyedik és ötödik királyságát. A kis szarv jelképesen két királyságot ábrázol, és az a két királyság, amelyet ábrázol, olyan királyságok, amelyek az államhatalom és az egyházi hatalom egyesülését azonosítják. A hét fej, amelyek egyúttal hét hegyet is jelentenek, két királyságot képviselnek, és az egyik királyság az egyházi hatalom, a másik pedig az államhatalom.

Dániel könyvének második fejezetében ennek a próféta szimbolikának egy újabb tanúbizonyságát találjuk, mert ott az utolsó királyságot, amelyet a milleriták Róma negyedik királyságának értettek, vas és agyag jelképezi. A vas és az agyag egybe van kapcsolva, noha a valóságban a vas nem elegyedik az agyaggal. Amikor azonban White testvérő a „vasról és agyagról” szól, azt az egyháziság és az államiság jelképének azonosítja, miként ezt a nyolcadik fejezet kis szarva, valamint a Jelenések tizenhetedik fejezetének fejei is ábrázolják, amelyek egyúttal hegyek is.

„Eljutottunk ahhoz az időhöz, amikor Isten szent művét a szobor lábai jelképezik, amelyekben a vas elegyedett az agyagos cseréppel. Istennek van egy népe, egy választott nép, amelynek ítélőkéességét meg kell szentelni, s amelynek nem szabad tisztátalanná válnia azáltal, hogy fával, szénával és pozdorjával épít az alapra. Minden lélek, aki hűséges Isten parancsolataihoz, látni fogja, hogy hitünk megkülönböztető jegye a hetedik napi szombat. Ha a kormányzat úgy tisztelné a szombatot, amint azt Isten megparancsolta, Isten erejében állna meg, és a szenteknek egyszer átadott hit védelmében állna. Ám az államférfiak a hamis szombatot fogják támogatni, és vallási hitüket e pápaság szülöttének megtartásával elegyítik, azt annak a szombatnak fölé helyezve, amelyet az Úr megszentelt és megáldott, elkülönítve azt arra, hogy az ember szentnek tartsa, jelölje Őközte és az Ő népe között ezer nemzedéken át. Az egyházi mesterkedés és az állami politika elegyedését a vas és az agyag jelképezi. Ez az egység meggyengíti az egyházak minden erejét. Az, hogy az egyházat felruhazzák az állam hatalmával, gonosz következményeket fog szülni. Az emberek csaknem túljutottak Isten hosszútűrésének határán. Erejüket a politikába fektették, és egyesültek a pápasággal. De eljön

az idő, amikor Isten megbünteti azokat, akik érvénytelenné tették törvényét, és gonosz cselekedetük visszahull rájuk.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, 4. kötet, 1168, 1169.

E tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

Abban a jelenetben, amely Krisztus értünk végzett munkáját és Sátán ellenünk irányuló elszánt vádaskodását ábrázolja, Józsue főpapként áll, és Isten parancsolatait megtartó népe érdekében könyörgést terjeszt elő. Ugyanakkor Sátán Isten népét mint nagy bűnösöket tünteti fel, és Isten elé tárja azoknak a bűnöknek a jegyzékét, amelyek elkövetésére egész életük során ő kísértette őket, és sürgeti, hogy vétkeik miatt adassanak az ő kezébe pusztulásra. Azt követeli, hogy a szolgáló angyalok ne oltalmazzák őket a gonoszság szövetségével szemben. Haraggal telve van, mert nem képes Isten népét a világgal együtt kévékbe kötni, hogy tőlük teljes hódolatot nyerjen. Királyok, fejedelmek és kormányzók magukra vették az antikrisztus bélyegét, és úgy vannak ábrázolva, mint a sárkány, aki hadat indít a szentek ellen—azok ellen, akik megtartják Isten parancsolatait és akiknél megvan Jézus hite. Az Isten népe iránti ellenségeskedésükben abban is bűnösnek mutatkoznak, hogy Krisztus helyett Barabbást választották.

„Isten perben áll a világgal. Amikor a törvényszék összeül, és a könyvek megnyitvatnak, rettenetes számadást kell rendeznie, amely már most félelemre és rettegésre indítaná a világot, ha az embereket nem vakítanák és nem igéznék meg a sátáni tévelygések és csalások. Isten számadásra vonja a világot egyszülött Fiának halála miatt, akit a világ minden tekintetben újból megfeszített, és nyilvános gyaláztatnak tett ki népének üldözésében. A világ Krisztust szentjeinek személyében vetette el, üzeneteit pedig a próféták, apostolok és követek üzeneteinek elutasításával utasította vissza. Elvetették azokat, akik Krisztus munkatársai voltak, és ezért számot kell majd adniuk.” Testimonies to Ministers, 38, 39.